

**Avem nevoie
de eroi**

educație **11**

**Pe urme de dor
și legendă**

info CCD **12**

condeie Ilfovene

Nr. 6 | martie 2018 | Publicație de cultură

Consiliul Județean ILFOV TRECE, DIN NOU, PRUTUL

Consiliul Județean Ilfov a aprobat, la 6 martie, deplasarea unei delegații în raionul Ialoveni din Republica Moldova, în vederea participării la reuniuni și întâlniri în cadrul inițiativelor regionale de cooperare interculturală, reuniuni de cooperare transfrontalieră cu scopul cooperării dintre cele două regiuni. Deplasarea se va face în perioada 24-29 martie 2018.

Printre altele, delegația ilfoveană va participa, la 27 martie, la festivitatea cu genericul „100 de ani de la Marea Unire”. După cum se știe, prin Hotărârea Consiliului Județean nr.19/2017 a fost aprobat Acordul de cooperare între

Județul Ilfov și Raionul Ialoveni, document semnat la 30 aprilie anul trecut. În urma solicitării Consiliului Raional Ialoveni, din 18 septembrie 2017, a hotărârii privind aprobarea Acordului de cooperare între Județul Ilfov și Raionul Ialoveni, precum și a hotărârii privind aprobarea finanțării proiectului „Dotarea învățământului preșcolar și universitar cu resurse și tehnologii interactive digitale”, propus de partenerii de peste Prut, o delegație a CJ Ilfov s-a deplasat în Republica Moldova în perioada 5-9 octombrie anul trecut, amintește Timpromanesc.ro.

[citiți în pagina 8](#)

4-9

fișă de localitate

**Tunari
și Bragadiru**

istorie **3**

**Din evenimentele
lunii martie**

„AM OMORÂT UN ÎNGER....“

✍ Gabriela Ranete MADJET, elevă din Buftea, locul al treilea la Concursul Național de Artă și de Literatură „Mărășeștiul, în inima mea”, organizat de Centrul Cultural Vrancea și Consiliul Județean Vrancea

Motto: „Și îngerii pier în război“

Rudolf se așază într-o rână, gâfâind încet. Săpase o zi întreagă la tranșee și acum parca îi ardeau plămânii. Aștepta asfințitul, doar doar de s-o mai răcori puțin. În plus, terminase treaba și trebuia să revină la post. Avea de acum înainte mai bine de o zi de „odihnă”... Era lunetist. Colegii îl invidiau, pentru că în postul lui era oarecum mai ferit decât ei. Stătuse câteva zile între niște tufe de rozinci și măceșe și asta îi stârnea pofta. Într-un fel, pentru el era chinuitor. Stătea ore întregi nemiscat în căldura asta infernală și nu avea voie nici să mănânce și nici să bea apă. Orice mișcare îi putea trăda poziția și asta l-ar fi costat nu numai pe el ci poate că întreaga companie.

Și totuși, îi plăcea locul. Cumva, semăna cu locul nașterii sale, undeva în Bavaria, într-un sat de pe malul râului Hasslach, aproape de micul târg medieval Kronach, un orașel liniștit, unde în copilărie mergea la marile serbări ale anului. Acum, vara, dacă ar fi fost acasă, ar fi mers cu sora lui mai mică, Helga, la „Mariä Himmelfahrt”... Ce mai sărbătoare! S-ar fi gătit cu pălăria cea nouă cu pană de fazan și Helgă i-ar fi cumpărat prăjituri cu nucșoară și zahăr colorat. Ah, uitase! Era război! Asta s-ar fi întâmplat numai pe timp de pace... Acum, abia dacă mai putea cumpăra un colț de pâine... Ce dor îi e de Helga, mititica! Oare o să-și mai vadă familia? - gândi Rudolf. „De ce l-or fi trimis aici?”

Se uitase zilele trecute prin luneta puștii la satul din depărtare... Căsuțe mici, albe, cu niște oale de lut în vârful parilor din gard... Din când în când, câte un om trecea grăbit pe uliță. Mai mult femei și câte un bătrân. Și copii. Copiii stârneau praful cu niște bețe pe un maidan de la marginea satului, lovind o minge de cârpă. Nu mai văzuse asemenea joc niciodată, ba poate în picturile cele vechi din biserica satului sau. Ținea minte una mare, cu o gramadă de oameni cu figuri ciudate, strâmbe, care făceau tot felul de năzbâtii în fața unei biserici în flăcări. Bunică-su îi spunea că ăia sunt păcătoșii care serbau Ziua Nebunului, o sărbătoare din vremuri străvechi... Ce liniște deodată... Atâtea zile nu auzise decât zgomotul tunurilor, asta abia după ce mărșăluise săptămîni întregi alături de camarazii lui prin țara asta străină. Chiar așa straină nu părea, trecuse prin câteva sate unde oamenii vorbeau o limbă aproape ca a lui. Și casele și îmbrăcămintea semăna cu cele de acasă. Ba chiar avusese norocul de tihnă o după-miază întreagă și măncase o pâine și ceva brânză, primite de la un cioban. Cântaseră împreună, el din flaut și ciobanul dintr-un instrument ciudat de lut, care scotea sunete ca ale unei păsări de baltă. Se veseliseră o vreme, după ce băuseră împreună spirt de prune, la fel ca cel pe care îl făcea ta-su în Hasslach. Oamenii locului erau blânzi și buni, uneori îi era rușine de ei. Ce naiba caută aici, pe front, în țara asta? Norocul lui că nu omorâse pe nimeni, nu și-a dorit asta niciodată. Tunurile începură să lovească din nou, departe undeva în spatele satului... „Rudy, la post!” auzi vocea sergentului care-l trezi din visare. Se răsuci, alungând muștele ce-l zgândăreau întruna, luă arma și plecă târându-se pe burtă spre tufe de rozinci. Apucă să bage câteva în gură doar-doar de-i trece setea. Și poate și foamea.

Stătu nemișcat cu ochii în lunetă pînă ce soarele coborî aproape în spatele satului. Asta nu-i plăcea deloc, pentru că acum avea soarele în față și nu mai vedea bine țintele. Undeva, de partea cealaltă a frontului, un grup de soldați români, parte fără tunici, doar în cămăși albe, stăteau întinși la umbră, pe spate, cu baionetele pe piept. Ar fi putut să-i lovească pe toți, dar nu avea rost. În plus, se rugase la Dumnezeu să-l ajute să nu omoare pe nimeni. Ei bine, dar dacă primea ordin, trebuia să o facă, fie că îi plăcea sau nu. Până acum a avut noroc, dar războiul nu se terminase.

Deodată văzu că unul dintre soldații în cămăși albe se rostogoli până lângă un nuc bătrân din apropierea satului. Pfff, asta-i mai trebuia! O fi lunetist românul, ca și el. Se uită atent prin lunetă. Soldatul vorbea cu cineva din copac. Nu se poate! Cum de n-a fost atent? Ar fi putut să fie el deja mort sau camaradul lui de la mitralieră. Asta i-ar fi costat scump, ar fi plătit cu viața, se puteau aștepta oricând la o contraofensivă...

Deja aproape nu mai vedea nimic, soarele coborâse în spatele nukului, care părea o tigaie maaare, neagră, cu găuri în ea, prin care treceau razele. Și totuși trebuia să facă ceva! Privi atent, mișcând încet țeava puștii, spre locul unde își închipuia că se afla cel din copac. Încet, cu răbdare... Of, sudoarea asta, care i se prelige pe gene! Trebuie să reziste, dacă greșește pune în pericol nu numai viața lui, ci și a camarazilor. Deodată văzu cum găurile de lumină din bătrânul nuc dispar și apar într-un loc... „L-am prins! Acolo trebuie să fie!”

„Acum ce fac?” - se întreabă. N-avea ce face, trebuia să tragă. Un singur glonț, ca la instrucție. Dacă rata, și-ar fi desconspirat poziția. Și ar fi devenit el ținta, dacă nu era deja o țintă. Deodată îl apucă spaima că ar putea fi împușcat de cel din nuc. Trase adânc aer în piept, își făcu cruce cu limba în cerul gurii și apăsă pe trăgaci... Pentru o clipă nu auzi nimic. Apoi, parcă un nume, Maria... Măriuca... Se culcă pe spate, cu ochii la cer. Soarele se înroșise, scurgându-se parcă încet peste sat... Tunurile îl asurziră deodată și, cum privea așa, peste cap, lumea, cu susul în jos, văzu printre lacrimi, o biserică în flăcări și lumea zorindu-se în fața ei prin nori de praf și schije de obuz, iar în mijlocul tabloului asta, un soldat, sub nuc, cu o cămașă care nu mai era albă, ci roșie de sânge, ținând o fetiță în brațe, cu părul lung și blond... Cu gura plină de praf și salivă, bolborosi: „Am omorât un înger...” ■

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**
Redactor șef: **Cătălin DRAGOMIR**
Redactori: **George GRIGORE, Cristina ANGHELUTĂ, Ionela MIRCEA, Anica POPA**
Foto: **Ionela MIRCEA, George GRIGORE, Marius VĂDUVĂ**
DTP: **Dan DULGHERU**
tipar - **www.tipografiaIM.ro**

Tel. **0371.084.001**; e-mail: **condeieilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

ÎNTÂAMPLĂRI ÎNTR-O NOUĂ PRIMĂVARĂ

– Primăvara! A venit, în sfârșit, primăvara, își spune, bucuroasă, Dana. Țopăia prin curte, plină de entuziasm. – Uite un fluture multicolor! Ce frumos ești! strigă fetița, alergând să prindă insecta jucăușă.

Danei îi plăcea cel mai mult acest anotimp. De ce? Păi, cum de ce? Pentru că toată natura revenea la viață. Gâzele ieșeau de sub lespezi ca să-și întindă piciorușele umede și reci la soarele blând al primăverii. Albinele își începuseră zborul lor harnic printre zambilele multicolore și cu miros îmbietor, printre toporași violeți și ghiociei galbeni, printre alte flori care își deschideau cu mândrie cupele. Musculițele bâzâiau de colo-colo în căutarea unei fărâme de mâncare, iar furnicile cărau grabite în spinare grăunțele rătăcite de pe alee.

Fetița adora să stea în grădinița cu flori din fața casei și să admire acest spectacol minunat, oferit de natură.

– Este minunat...! Vino, Azor, să miroși zambilele, îl chema ea pe prietenul ei, cațelușul galben și jucăuș.

– Stai! Stai! Nu le mănca! Miroase-le doar! Măi! Ce cățel neascultător! Ei, lasă, că-l strig eu acum pe Tomiță, că are el să se bucure mai tare decât tine și este și mai ascultător. Tomiță, motanul tărcat și foarte răsfățat, veni imediat la chemarea fetiței. Dacă-l striga, fie era rost de ceva mâncare, fie de un pic de alintare; oricum, era mai câștigat decât să stea singur la soare.

– Tomiță, uite, au înflorit toporașii și ghiociei! Totuși, cel mai frumos miros zambilele. Vino să le mirosim împreună! Tomiță! strigă Ana, nu le atinge de ele, miroase-le doar! Mmm! Ce frumos! Minunat! Cred că le-ai adulmeca cu mai multă plăcere dacă ar avea aromă de șuncă..., spuse ea dezamăgită și, luând pisoii în brațe, începu să-l mângâie. Acesta, drept răsplată, a început să toarcă, simțindu-se răsfățat.

Un pic mai încolo, în grădina de zarzavaturi, mamaie sădea ceapă și usturoi. Făcea șanțuri cu sapa, apoi gropițe mici cu un plantator, în care punea câte un bulb de arpagic sau un cățel de usturoi. Dintr-o astfel de gropiță a ieșit, zbătându-se de spaimă, o rămă umedă și grasă. Fără să stea pe gânduri, curajoasa mea bunică a luat-o și a dat-o găinilor. Când acestea văzură „gustarea”, o luară la fugă și începu o bătălie gălăgioasă, pentru biata târătoare. Când, în sfârșit, găina pestriță reuși să o prindă în cioc, fugi cât o țineau picioarele spre un loc sigur pentru a devora în liniște delicatasa. Dar, ghinion: celelalte găini, învinse și supărate, o alergau. Începu astfel o cursă cu obstacole prin întreaga ogradă: o găină pestriță cu o rămă în cioc alerga disperată, urmată de suratele ei nervoase și pofticioase.

Bunicul tăia via, asistat de Mișu, motanul cel mai bătrân și foarte înțelept, dar și cel mai leneș. Sta întins la soare, lângă tataie, și îi urmărește cu ochii întredeschși fiecare mișcare. În aer plutea liniștea, găinile se potoliseră, probabil ajunseseră la un compromis: împărțiseră râma. Sau unele se resemnaseră doar...

Dana stătea în balansoar cu Tomiță așezat pe picioarele ei. Îl mângâia dragăstos în timp ce acesta moțăia, liniștit. Avea blănița moale, pufoasă și caldă de la razele prienoase ale soarelui, iar fetița își trecea mâinile peste aceasta, cu un surpus de dragoste. Amândoi erau cuminți și visători. În aer se simțea un miros de flori și de iarbă crudă, iar vântul primăvărat ic adia printre crengile copacilor și prin părul bălai al copilei plăpânde, ca o mângâiere de mamă... ■

✍ Ana Maria NICA
clasa a VI-a E, Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu”, Chitila.
Prof. îndrumător: Ioan GHEORGHISOR (Mențione la Concursul Național „Ion Creangă”, ediția 2017, Brăila)

Necropola de la Cernica

Situl neo-eneolitic de la Cernica se află la sud de București, la aproximativ un km nord-est de satul Căldăraru, comuna Cernica. Este situat pe o prelungire a terasei din dreapta lacului Colentina, înaltă de circa 10 m. Cercetările arheologice au fost efectuate în cursul deceniilor șase și șapte ale secolului trecut. Situl este alcătuit din două părți: necropola în partea de est, spre lac, și cele două așezări suprapuse parțial, atribuite culturilor Dudești - faza Cernica și Boian - faza Bolintineanu. Necropola, cercetată, conform autorilor investigației, exhaustiv, se întindea pe o suprafață de aproximativ 12.000 mp și cuprindea 379 de morminte. Dispunerea spațială a acestora sugerează existența a două grupări, una nordică și una sudică. Autorii săpăturilor au interpretat această situație prin posibila existență a două grupuri sau clanuri. Planul săpăturilor publicat în monografie și completat de către noi pe baza documentație cartografice din arhiva Institutului de Arheologie „Vasile Pârvan” din București conține 378 morminte, din cele 380 cercetate (unul, M 356, localizat în marginea așezării, iar altul, M 108 bis nelocalizat pe niciunul dintre planuri). Dintre acestea, doar pentru 342 este menționată orientarea. Ipotezele avansate de arheologi privind posibila orientare solară a mormintelor necropolei de la Cernica au captat interesul astronomilor. I. C. Sângeorzan a încercat să demonstreze că mormintele erau orientate în funcție de variația direcției din care „răsărea” soarele în diferite momente ale anului. Analiza s-a efectuat

considerând direcția privirii defunctului. Din cele 327 de schelete luate în calcul, 96,3% se încadrau în intervalul de oscilație anuală a „răsăritului soarelui”. Acest fapt l-a determinat pe autor să plaseze momentul înmormântării defuncților la răsăritul soarelui. Ipoteza a fost argumentată și cu alte morminte ale culturii Boian (fără a le preciza), din diverse faze ale acesteia, care ar fi sugerat un comportament similar. La momentul publicării monografiei cimitirului de la Cernica, E. Comșa atrăgea atenția asupra a două aspecte. Prima observație se referea la faptul că mormintele nu ar fi trebuit analizate la un loc, atât cele cu scheletul depus pe spate, cât și cele cu scheletul pe o parte, deoarece acestea ilustrează două obiceiuri diferite care ar putea fi reflectate și de către orientare. A doua observație este că orientarea în funcție de răsăritul soarelui nu este singura explicație sau interpretare posibilă. E. Comșa a enumerat și alte două posibile puncte de reper luate în considerație și de alți cercetători, cum ar fi: locul de origine al comunității sau așezarea de unde provenea defunctul. De curând, această analiză a fost reluată de I. Szűcs-Csillik, A. Comșa și Z. Maxim, studii care nu au văzut încă lumina tiparului. ■

✍ Cristina ANGHELUȚĂ
după cernica.judetulilfov.eu, foto: VoxCernica.ro

FORTUL 13 JILAVA MONUMENT ISTORIC DE INTERES NAȚIONAL

✍ Sursa: primariajilava.ro/wikipedia.org

Fortul 13 Jilava este un monument istoric aflat pe teritoriul satului Jilava, comuna Jilava, iar aceasta este una dintre cele mai temute închisori din perioada comunistă. În prezent, aceasta face parte din Penitenciarul Jilava, situat la 10 kilometri distanță de București. Inițial fortul a avut rol de apărare, fiind ridicat între anii 1860-1890, la sugestia regelui Carol I, fiind construit întocmai după planurile generalului Henri Alexis Brialmont, ca parte din Cetatea Bucureștiului, centura de apărare, cu forturi și baterii, care înconjoară inelar capitala. Are reduitul în formă de as de pică, cu o valoare arhitecturală unicat. A fost utilizat ca închi-

soare politică, prima dată după rpscoala din 1907, când aici au fost încarcerați mai mulți țărani, iar apoi după cel deal Doilea Război Mondial, când în anul 1956 a fost cedat Ministerului de Interne. În timpul regimului comunist aceasta a fost transformat într-o închisoare permanentă, aici fiind închiși mai mulți deținuți politici printre care se numără: Ion Antonescu, Chivu Stoica, Gheorghe Gheorghiu-Dej, dar și mulți oponenți al regimului comunist. A devenit o parte tristă și crudă a gulagului românesc. Încăperile cazarmei au fost utilizate ca și celule colective sau de maximă siguranță. În noaptea de 26 spre 27

noiembrie 1940, Poliția Legionară a ucis, în celulele închisorii militare Jilava, 64 de deținuți politici (Masacrul de la Jilava). Foarte multe din personalitățile istorice, politice, culturale interbelice (mareșalul Antonescu, Corneliu Coposu, Mihai Antonescu, monseniorul Vladimir Ghika sau Radu Lecca) au trecut pe aici și unii chiar și-au aflat sfârșitul pe câmpul de execuție Valea Piersicilor (Valea Plângerii), de lângă fort. Ultimii deținuți care au fost închiși aici au fost cei de la Revoluția din 1989. În prezent, o parte dintre fostele celule sunt deja amenajate în scop muzeal comemorativ. Deținuții erau pândiți de gardieni și, dacă nu erau în raza vizorului, erau aspru pedepsiți. Supravegherea permanentă era doar o parte a calvarului. În celulele Fortului 13 erau înghesuiți uneori și 200 de deținuți. Ca să încapă în spațiile meschine, stăteau ghemuiți. Pentru a vizita Fortul 13 trebuie să faceți o cerere către conducerea Penitenciarului Jilava. Fortul 13 se vizitează, iar înăuntru, pe lângă pereții, holurile și încăperile încărcate de istorie, sunt și panouri electronice cu informații despre penitenciarul comunist. ■

Din evenimentele lunii martie:

ROMÂNII SĂRBĂTORES UNIREA BASARABIEI CU ȚARA MAMĂ

Iată o scurtă listă a câtorva dintre cele mai importante evenimente petrecute de-a lungul timpului în luna martie.

1 martie 1746: Constantin Mavrocordat, domnul Țării Românești (1744-1746), clerul înalt și boierii hotărâsc eliberarea din șerbie a rumânilor fugiți care se reîntorc în țară. Țăranii ramân totuși dependenți economic de boieri, fiind obligați să presteze 12 zile de clacă, în Țara Românească și 24 de zile, în Moldova.

1 martie 1867: A apărut primul număr din „Convorbiri literare”, organ de presă al „Junimii”, grupare politică și literară condusă de Titu Maiorescu.

1 martie 1907: Și-a început activitatea Serviciul de urgență „Salvarea”, la inițiativa dr. Mina Minovici.

1 martie 1837: S-a născut Ion Creangă, unul dintre clasicii literaturii române

2 martie 1716: Apare lucrarea lui Dimitrie Cantemir, Descriptio Moldaviae, prima monografie geografică la români, scrisă în limba latină, la cererea Academiei din Berlin.

3 martie 1918: Rusia bolșevică și Puterile Centrale au semnat tratatul de la Brest-Litovsk, prin care Rusia a ieșit din Primul Război Mondial.

3 martie 1882: S-a născut Ion Mihalache, politician român. fondator și președinte al Partidului Țărănesc, vicepreședinte al Partidului Național-Țărănesc.

3 martie 1930: S-a născut Ion Iliescu, politician, președinte al României între anii 1990-1996 și 2000-2004.

5 martie 1933: Partidul nazist al lui Adolf Hitler obține 43,9% la alegerile Reichstag. Acest lucru va permite mai târziu naziștilor să treacă legea de abilitare și de a stabili o dictatură.

6 martie 1945: Are loc instaurarea guvernului dr. Petru Groza.

12 martie 1990: A fost adoptată Proclamația de la Timișoara, în cadrul unei manifestații populare desfășurate în Piața Operei.

14 martie 1881: Parlamentul a votat Legea prin care România devenea regat. Carol I a fost încoronat la 10 mai 1881.

17 martie 1866: A început să funcționeze Banca României, creată prin transformarea Băncii Imperiului Otoman sub numele de „Bank of Roumania”. Primul președinte al Consiliului de administrație a fost Ion Ghica.

19 martie 1965: A murit Gheorghe Gheorgiu-Dej, lider communist, președinte al Consiliului de Stat al Republicii Populare Române în perioada 21 martie 1961 - 18 martie 1965.

27 martie 1697: Sinodul de la Alba Iulia, convocat de mitropolitul Teofil, a adoptat Unirea cu Roma, act care a pus bazele Bisericii Române Unite cu Roma.

27 martie 1918: S-a produs Unirea Republicii Democratice Moldovenești (Basarabia) cu România, prin decizia Sfatului Țării. Acesta a fost începutul procesului de formare a României Mari.

28 martie 1923: Este promulgată prin decret regal Constituția României Mari, votată de Parlamentul României la 26 martie 1923, una dintre cele mai avansate și democratice constituții din Europa aceluia timp.

28 martie 1974: Marea Adunare Națională instituie funcția de președinte al Republicii Socialiste România, în care este ales Nicolae Ceaușescu.

30 martie 1866: Locotenenta domnească publică Proclamația către popor, prin care recomandă alegerea prin plebiscit a principelui Carol de Hohenzollern ca domnitor al Românilor, cu drept de moștenire și sub numele de Carol I. Guvernul Ghica dă publicității un manifest, la 2 aprilie 1866, cu același sens.

TUNARI

LOCUL UNDE SE FABRICAU TUNURI

Comuna se află în centrul județului Ilfov, la nord de București și la est de Otopeni, pe malurile râului Pasărea care izvorăște din apropierea comunei, de lângă aeroportul Henri Coandă. Pe la limita de sud a comunei trece șoseaua de centură, cu care se intersectează DJ 200B. Existența istorică a localității Tunari este menționată la 10 mai 1692, de către spătarul Iordache Cantacuzino, împreună cu nepotul său de soră, Constantin Brâncoveanu, ajuns mai apoi domn. În iarna lui 1692, două moșii domnești vor fi unite sub numele Tunari și vor fi dăruite de Sfântul Constantin Brâncoveanu fiicei sale, domnița Stanca. În 1823, domnitorul Grigorie Dimitrie Ghica l-a chemat la București pe Sfântul Grigorie Dascălul, pentru a-l rândui mitropolit al Țării Românești. În drum spre Capitală, curiosul a trebuit să treacă și prin satul Tunari, iar acest

moment l-a menționat în cartea „Patericul românesc”. Conform recensământului din 2011, populația comunei Tunari se ridică la 5.336 de locuitori. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna purta numele de Tunari-Dimieni, făcea parte din plasa Dâmbovița a județului Ilfov și era formată, ca și astăzi, din satele Tunari și Dimieni. În 1950, comuna a fost inclusă în raionul 1 Mai al orașului republican București, din care a făcut parte până în 1968 când a trecut din nou la județul Ilfov și a luat numele actual. În 1981, comuna a fost arondată Sectorului Agricol Ilfov din subordinea municipiului București, sector devenit în 1997 județul Ilfov.

Tunarii au cu ce se mândri

Nouă obiective din comuna Tunari sunt incluse în lista monumentelor istorice de interes local din județ. Cinci

Potrivit unei legende locale, localitatea Tunari și-a luat numele de la un vechi atelier care fabrica tunuri din lemn de cireș. Acestea erau confecționate din... lemn. Și nu orice fel de lemn. Era recomandat lemnul de cireș sălbatic sau de migdal. Construit nu departe de șoseaua de centură a Capitalei, acest atelier a creat neobișnuitele arme, atât de necesare în lipsa tunurilor de fier. Acestea reușeau să proiecteze ghiulele de fier sau de piatră destul de departe, numai că trebuiau înlocuite foarte repede. Lemnul crăpa după numai câteva trageri, sub presiunea imensă a gazelor formate în tub. În lipsa tunurilor de fier, cei asediați sau diferite grupări de revoluționari s-au mulțumit cu piese de artilerie „lemnoasă”, care erau aproape de unică folosință.

dintre ele sunt situri arheologice - situl arheologic din colțul nord-estic al aeroportului, aflat lângă Dimieni, cuprinde o așezare daco-romană și o așezare cu necropolă de incinerare datând din secolele al II-lea – IDHr, situl aflat la nord de același aeroport cuprinde așezări din epoca geto-dacică, Epoca Bronzului, precum și o așezare și o necropolă din secolul al XVII-lea. Alte trei situri arheologice ample se află în zona satului Tunari. Drept monumente de arhitectură sunt clasificate biserica „Sfântul Nicolae” a fostei curți boierești a postelnicului Constantin Cantacuzino din Tunari, ridicată în 1742 și reconstruită în 1890, precum și Fortul 4 Tunari și bateria intermediară 4-5 Tunari, ambele parte a vechiului sistem de fortificații din jurul Bucureștiului. Monumentul eroilor din Primul Război Mondial, de lângă primăria din satul Tunari, constituie un monument de for public.

Biserica „Sfântul Nicolae” a fost construită în 1702 de Marica Brâncoveanu. Inițial, pe locul actualei bisericiute din Tunari se înălțau conacul și biserica de curte a domnitorului, lipsită multă vreme de pisanie. Potrivit unei pisanii a bisericii, copiată în 1880, aceasta a fost zidită în anul 1680. O altă dată apare pe marginea ferestrei diaconiconului: „Radu Pietraru, 1754”. Cutremurul din 1803 afectează destul de mult biserica. Mai târziu, în 1850, biserica brâncovenească va fi dată în grija comunității locale. În 1944, soldații germani care au murit în luptele de pe Aeroportul Băneasa au fost înmormântați cu cinste de locuitorii din Tunari. Alături de aceștia au mai fost înmormântate, din nou, osemintele a peste 400 de morți, aflate în jurul bisericii celei vechi. Biserica din Tunari a fost construită în stil brâncovenească, ușor de recunoscut prin intermediul pridvorului, sprijinit pe coloane realizate din gresie. Zugravii care au realizat pictura în frescă a bisericii și-au însemnat numele pe peretele proscomidiei: „Pomenește, preote, pre robii lui

Dumnezeu zugravii Dima erei, Constandin, Constandache i Toma. 1756”. Zugravirea în frescă a bisericii este realizată în stil bizantin vechi, unele dintre icoane datând din 1885. Deși biserica a primit un ciclu complet de fresce, tabloul votiv nu îi înfățișează pe ctitori. În 1883, pictura originală a fost acoperită cu o pictură în ulei. Catapeteasma bisericii datează din 1890, aceasta înlocuind-o pe cea veche, grav avariata în urma cutremurului din 1803. De-a lungul timpului, biserica din Tunari a fost supusă mai multor lucrări de amenajare, reparații și restaurări, cele mai de seamă fiind cele întreprinse în anii 1890, 1938-1939 și 1990. Astăzi, biserica închinată Sfântului Nicolae figurează pe lista Monumentelor Istorice, în imediata apropiere a acesteia fiind zidită o nouă biserică, mai încăpătoare. Piatra de temelie pentru biserica cea nouă din Tunari a fost așezată în vara lui 2006, aceasta având hramul sfântului Nicolae. Totodată, părintele paroh a rânduit în incintă și un așezământ social, pentru ajutorarea celor săraci. Ca instituții de învățământ avem Școala Gimnazială nr.1, aflată pe str. Mihai Eminescu nr.3, la mai puțin de 10 km de București. Școala funcționează în două corpuri de clădire, renovate recent și dotate modern. Prima școală a fost înființată aici în anul 1901. Nu există informații privind existența unor tradiții specifice în zonă și, de asemenea, nu există informații privind prezența unor meșteșugari locali. La nivel de școală există un cerc de pictură pentru elevi. Ca posibile locuri pentru spectacole și activități culturale sportive avem un teren de sport, un stadion și un teatru de vară. ■

George V. GRIGORE

Mănăstirea Căldărușani În ghiocul palmelor lui Dumnezeu

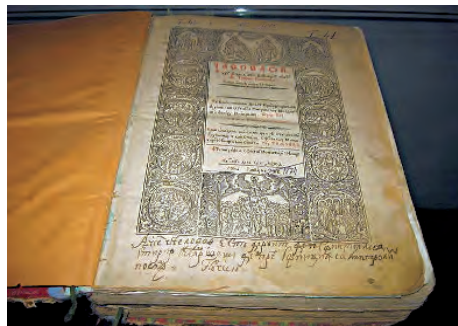
Mănăstirea Căldărușani, unul dintre cele mai importante monumente de arhitectură bisericească din Țara Românească, este una dintre cele mai mari și vechi așezări ortodoxe. Numele ei provine de la configurația specială a locului în care se află, care are aspectul unei căldări, a unui căuș de palmă. Aflată la mică distanță de București, pe malul lacului Căldărușani, pe teritoriul comunei Gruui, în județul Ilfov, mănăstirea poate fi vizitată dacă abordați DN1 București-Ploiești, pe DJ101 Balotești Căciulați-Moara Vlășiei, apoi DJ 101C spre Lipia, până la mănăstire (40 km). Se mai poate aborda drumul București Ștefănești-Dascălu, apoi DC 184 Dascălu-Moara Vlășiei: din Moara Vlășiei, DJ 101, DJ 101C Mănăstirea Căldărușani (37 km).

Conform cu prima sa istoriografie (1870), scrisă de Casian Monahul, mănăstirea a fost ctitorită în 1638 de Matei Basarab (1632-1654). Domnitorul munten, singurul care a ridicat mai multe biserici decât Ștefan cel Mare, aflat în conflict cu Vasile Lupu, trecând prin aceste părți, hotărâște să zidească pe locul unui vechi schit de lemn o mănăstire din piatră. Despre

existența unei sihăstriei la Căldărușani înainte de 1637 mărturisește și un hrisov din 1615, emis în cancelaria voievodului Radu Mihnea (1611-1616). Matei Basarab va ridica în mijlocul Codrilor Vlășiei o mănăstire ca o adevărată cetate, zidită între anii 1637-1638, înconjurată pe trei laturi de apele unui lac. Biserica mare a mănăstirii, în plan treflat, cu trei turlle, cu hramul Sf. Dimitrie Izvorătorul de Mir, poartă aceeași amprentă arhitecturală ca și Biserica Mănăstirii Dealu (Târgoviște) și cea a Mănăstirii domnești de la Curtea de Argeș. Paul de Alep, însoțitorul Patriarhului Macarie al Antiohiei în Țările Române, face, în 1653, următoarea descriere a mănăstirii: „Este înconjurată de o apă fără sfârșit și fără fund, are hramul Sf. Dumitru și se numește Căldărușani...”. Prin vestita sa școală de copişti, Căldărușaniul a contribuit din plin în veacurile trecute la crearea limbii române literare. Cea mai fecundă perioadă din istoria mănăstirii rămâne totuși sfârșitul secolului al XVIII-lea, când, sub păstoria Sf. stareț Gheorghe de la Cernica (canonizat în 2005), aceasta devine unul din principalele focare de duhovnicie și cultură ale arealului românesc. În 1834, tipografia Ungrovlahiei de la București va fi mutată la metocul Cocioc al Mănăstirii Căldărușani, împlinindu-se astfel dorința Sf. Mitropolit Grigore Dascălul (canonizat în 2006), nevoitor un timp în această mănăstire. Biblioteca de la Căldărușani ajunsese una dintre cele mai importante colecții de carte manuscrisă și tipărită din mănăstirile Țării Românești. În 1778 a fost înființată aici o școală de pictură, frecventată și de Nicolae Grigorescu în anii 1854-1855. El a realizat o serie de icoane, dintre care șapte se păstrează până astăzi în bogata colecție muzeală a mănăstirii, după cum urmează: „Sfinții Gheorghe și Dimitrie” (1854); „Sfânta Treime și Încoronarea Fecioarei” (1855); „Iisus Hristos, Dreptul Judecător”; „Sfinții Împărați Constantin și Elena”; „Izvorul Tămăduirii”; „Iisus și Femeia samarineancă”; „Sfinții Stelian, Ștefan și Pantelimon”. Mănăstirea deține o bogată pinacotecă, care are la bază colecția de artă

George V. GRIGORE

a Mitropolitului Ghenadie Petrescu. Vechea sală a tronului domnitorului Matei Basarab, din Mănăstirea Căldărușani, adăpostește acum Sala Tezaurului aflat aici. Pictura bisericii mari este restaurată de Dimitrie Belizarie în 1911. Între 1950 și 1958 biserica mănăstirii a fost restaurată de Preafericitul Iustinian Marina. Începând cu 1992, sub stăreția arhim. Lavrentie Găță, se ridică o nouă stăreție. Biserica din cimitir, cu hramul Sf. Ioan Evanghelistul, datează din 1804, fiind ctitorită de frații Toma și Constantin Crețulescu.

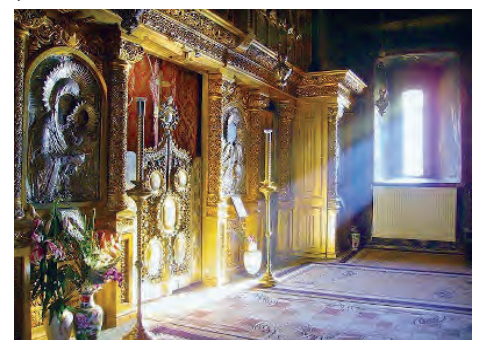
La Căldărușani exista o sihăstrie înainte de 1637

Ca nume al locației în care se află mănăstirea avem satul Căldărușani, care apare într-o primă mențiune documentară la 4 decembrie 1593. La această dată, Mihai Viteazul dă poruncă unui slujitor al său, „Dumitru din Căldărușani, ca să fie volnic cu această carte să întoarcă graul de la Sănpetru din Bărbuș”. Tot acest „Dumitru logofătul și cu fiii săi” primește o întărire „peste ocina din Căldărușanii de Sus” la 31 mai 1597. Din aceste documente aflăm că existau două localități cu numele pe care îl va lua și mănăstirea, respectiv Căldărușanii de Sus și, în mod sigur, trebuie să fi fost și Căldărușanii de Jos. Dintr-un hrisov din 1615, emis de cancelaria voievodului Radu Mihnea, reiese că la Căldărușani exista o sihăstrie înainte de 1637. Mănăstirea este o construcție impunătoare pentru începutul secolului al XVII-lea și mai ales pentru pustietățile în care urma să ființeze. Ea trebuia să întruchipeze atât bogăția materială și spirituală a ctitorului, dar să corespundă și condițiilor sociale și politice ale Țării Române din acel secol, cu incinte bine întărite, capabile să opună rezistență atacurilor armatelor otomane și bandelor jefuitoare ce plecau uneori din

raialele de la Dunăre. Construcția de tip fortificație corespunde planurilor domnitorului de întărire strategică a Țării Românești, într-o epocă în care turcii otomani, ca putere suzerană, nu dădea voie Țărilor Române să construiască cetăți de apărare. Pentru eludarea acestei interdicții se fortificau lăcașurile religioase, cu ziduri înalte de 6-7 metri și cu turnul de colț, ca și cu metereze, care arătau limpede intențiile domnitorului de a transforma, la nevoie, mănăstirile în puncte fortificate de apărare, așa cum se crede că au fost: Sadova, Strehaia, Brâncoveni, Căldărușani etc. La ctitoria domnească de pe frumoasa peninsula a lacului Căldărușani, deși inițial chiliile au fost făcute numai cu parter, se pare contrar voinței voievodului, acestea aveau acoperișul într-o singură apă, cu streășină spre interior, ceea ce permitea zidului exterior să urce până la 6-7 metri, cum se poate vedea la unele mănăstiri și astăzi. Așa sunt Mănăstirile Sinaia și Aninoasa, care au crenele de apărare în pod. Cât privește motivele care l-au determinat pe domnitor să ridice această nouă mănăstire ele pot fi mai multe: situația de degradare avansată a schitului de lemn, pe care l-a descoperit aici, frumusețea locului bine ales pentru construcția unui lăcaș sfânt sau poate că ochiul său de bun militar a descoperit valoarea strategică a locului și l-a determinat să construiască o mănăstire impunătoare și cu plan de cetate, ceea ce ar confirma ideea de apărare strategică, care ar fi cuprins o centură de mănăstiri întărite care porneau din sudul țării pe linia Dunării, de la Sadova, apoi Gura Motrului, Plumbuita și Slobozia, până aici în inima Munteniei. De altfel, în toamna anului 1637, Vasile Lupu a încercat să-l atace, pentru prima dată, pe Matei Basarab în această parte de țară după cum s-a arătat mai înainte.

Despre existența unei așezări monahale modeste la Căldărușani înainte de 1637-1638, pomenește și N. Iorga, vorbind despre Mănăstirea Snagov: „Țepeș a putut fi ctitor aici, ca și Matei Basarab la Căldărușani, ducând mai departe ceea ce altul începuse”. Primele decenii ale secolului al XIX-lea au însemnat pentru mănăstirea Căldărușani un răstimp de prosperitate economic și culturală, continuată apoi până la secularizarea averilor mănăstirești, în anul 1863. Situația sa materială foarte bună cota mănăstirea Căldărușani între mănăstirile mari din țară, împreună cu mănăstirile Tismana, Cozia, Bistrița, Hurez, Radu Vodă, Mihai Vodă, Sărințar, Cotroceni și Văcărești. Astăzi Mănăstirea Căldărușani este un focar de ortodoxie, o oază de liniște și un obiectiv turistic demn de a fi vizitat. ■

FEMEIA, MINUNEA DIN FIECARE MARTIE

Viața nu-i decât suprema bucurie „a minunii că ești, a-ntâmplării că sunt“...

Ioan GHERGHISOR

O dată pe an, într-o prelungire a brațului iernii, ca o întrebare retorică greu de stăpânit, femeile - partea cea mai frumoasă a existenței noastre de zi cu zi - ne aduc bucuria că Dumnezeu nu le-a creat pentru sine, ci pentru neliniștea ochilor și a sufletelor noastre, a celor ce constituim jumătatea mai tare a muritorilor din lumea largă. Cine nu iubește *femeia* nu e om întreg. Nici marea, nici florile, nici păsările zburând nu sunt atât de frumoase ca ea.

Marea își retrace armata de valuri din fața ei, florile pălesc, înciudate, iar păsările zboară invers, zăpăcite și uitând să mai dea din aripi... Imaginați-vă, pentru o clipă, cum ar arăta viața fără femei.

Un univers marțial, un ocean de vorbe detunate și greoaie, străzi cutremurate de greutatea bocancilor purtați de picioare pășind apăsător... Femeia e gama muzicală, bărbatul e portativul pe care notele se așază cuminiți, spre a crea un cântec sublim, irezistibil. Sau, dacă vrei, *ea* e melodia și *el* e textul. Împreună, bărbatul și femeia au zidit lumea, au îmbogățit-o împreună și tot deopotrivă au tulburat-o, dar numai ea, femeia, a împrăștiat peste ea misterul, de nepătrunderea căruia - paradoxal - nimeni nu s-a plâns vreodată...

Și știți ce este mai ciudat decât orice? Că femeia, ființă sensibilă și tandră, a trezit în bărbații cu sufletele protejate de armura inexpugnabilă a virilității cele mai înaripate și mai gingașe cuvinte. Eminescu, Dante, Arghezi, Pușchin, Shakespeare, Petrarca, sau Nichita Stănescu au cântat „iubirea care mișcă sori și stele“ și, așa cum zicea unul dintre ei, cântând iubirea, poți fi fericit că poți să spui, gândindu-te la o femeie anume: „Ce bine că ești, ce mirare că sunt“... Căci, până la urmă, Viața, dulcea mea Doamnă, nu-i decât suprema bucurie „a minunii că ești, a-ntâmplării că sunt“...

MAMA

Valentina AMAN NIȚĂ

Liceul Tehnologic „Barbu A. Știrbey“,
Buftea, clasa a X-A

Mama mea, comoara vieții
Zâmbet drag al dimineții
Totul e perfect cu ea,
Pentru că e mama mea.

Cântec drag ce-apari mereu,
Atunci când este mai greu.
Mă faci să mă simt mai bine
Când ești aproape de mine de mine

Niciodată nu glumești
Când îmi spui că mă iubești.
Mi-ai dat speranța și viața
Zâmbetul frumos pe față.

Când ești tristă eu te-ajut
Repede cu un sărut
Mă înveselești ușor,
Nu știu ce înseamnă dor.

Mama mea, rază de Soare
M-ai crescut, m-ai facut mare.
Sărut mâna, te iubesc!
Îți multumesc că trăiesc.

PRIMĂVARĂ, TOTUȘI...

Ioan GHEORGHISOR

M-ai rănit cu sulite-nmuiate
În otrava vechilor păcate,
Mi-a rămas din viață doar un sfert-
Primăvară, asta nu ți-o iert!

Provocându-mă - a câta oară?
Cu privirea ta de blândă fiară,
Ești râvnită oază ntr-un deșert-
Primăvară, aproape că te iert!

Voi învinge și de astă dată
Chiar de vremea-mi trece neumblată
Anunțându-mi marele concert-
Primăvară, totuși eu te iert...!

FLOAREA

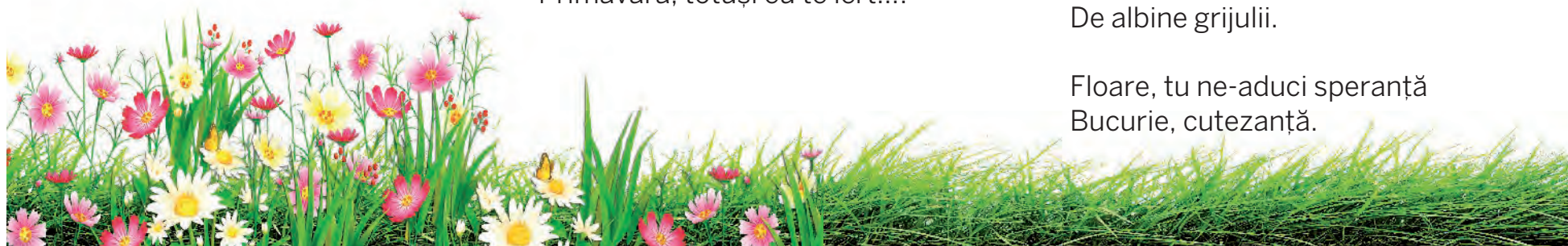
Răzvan COSTACHE

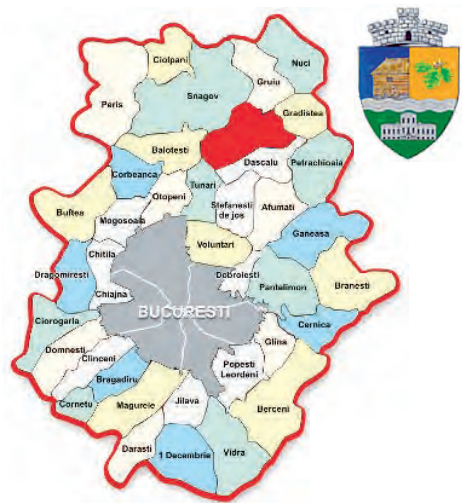
elev, clasa a VI-a E,
Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu“, Chitila
(Premiul I la Concursul Național de Poezie
„Gellu Naum“, etapa regională, ediția 2017)

Muguraș de primăvară
Ce-ți place să stai la soare!
Căldura te face mare
Și din tine iese-o floare

Cu veșmânt și miez curat,
Aromat și parfumat,
Vizitat de sute, mii
De albine grijulii.

Floare, tu ne-aduci speranță
Bucurie, cutezanță.

Undeva, printre rămășițele falnicului Codru al Vlăsiei, în zona de nord a Ilfovului, la 30 km de Capitală, se afla comuna Moara Vlăsiei. Zona reprezintă o atracție turistică datorită pădurilor, lacurilor Snagov și Căldărușani și Palatului Ghica de la Căciulați.

Descoperirile arheologice întâmplătoare (fragmente de vase de ceramică, greutate de plase pescărești) atestă o continuitate de locuire pe aceste meleaguri încă din epoca bronzului. Începuturile satelor de pe raza comunei se pierd în negura veacurilor. Primele atestări documentare sunt din sec. al XVII-lea, dar existența lor este mult mai veche. Satele s-au format înainte, uneori cu câteva secole, de menționarea lor în documentele cancelariilor domnești. Dintre satele comunei cel mai vechi pare a fi satul Căciulați, prima atestare documentară a acestuia datând din 1622. La 20 ianuarie, printr-un hrisov domnesc, Radu Mihnea întărește schimbul de țigani dintre Dumitru logofăt din Căldărușani și popa Paraschiv din Cornești „...și au fost la întocmirea lor mulți megieși aldămașari anume...din Căciulați, Mihail Călugăr...” (din „Documente privind istoria României, veacul al XVII-lea, Țara Românească 1621-1625”, vol.IV, Editura Academiei R.P.R., p.86-87).

O altă mențiune documentară datează din 12 aprilie 1624 și este un hrisov emis la Târgoviște de Alexandru Coconul, prin care se întărește lui Gârbaciu căpitanul, ocina de la Balotești „...și au fost atunci la întocmirea lor mulți oameni buni martori, anume ...din Căciulați, Nestor...” (aceiași sursă. p. 407). Partea dinspre răsărit a satului Căciulați, Fienari este atestată documentar la 23 aprilie 1626. Alexandru Cuconul voievod, fiul lui Radu Mihnea voievod, întărește lui Hrizea, fost mare vistier, și fiilor săi, ocina în satul Hobăia, din județul Ilfov „...și am văzut domnia mea și zapisul de vânzare al acestor oameni... cu mulți boieri ca martori, anume...Mogoș din Căciulați, vătaf, Stanislav, din Căciulați, Oprea din Fienari...” („Documenta Romaniae Historica, a.Țara Românească” - București, Editura Academiei R.S.R., 1965, vol.21, p.104 - 154, 520). Partea de vest a satului Moara Vlăsiei, Pașcani, este atestat documentar într-un hrisov din 10 martie 1633, prin care Ionașco postelnic, fiul lui Miroslav, vinde unor moșneni jumătate din satul Pașcani, cumpărat înainte de la ei, conform Documenta Romaniae Historica, b. Țara Românească, Editura Academiei R.S.R., vol. 24, p.974).

Canela, partea de est a satului Moara Vlăsiei, este atestată în a doua jumătate a sec. al XVII-lea și își trage numele de la stăpânul

MOARA VLĂSIEI, plină de istorie

Motto: „Istoria unei localități, oricare ar fi ea, este o filă din marea carte a neamului; scriind istoria tuturor localităților se scrie istoria pământului românesc, se scrie istoria neamului românesc”.

moșiei, Vasilache Canela. La 1 februarie 1793 heleșteul de la Moara Săracă (nume sub care a existat satul Moara Vlăsiei până în 1968) era închiriat de Barbu pescarul din București. Un alt document din 1803 indică puncte de priveghere a Codrului Vlăsiei, „...la pod la Pașcani, la Moara Săracă, la Căldărușani. Aici erau cei 40 de slujitori ai polcovniciei de Vlăsia” (V.A. Ureche, Istoria Românilor, vol.II., 1891-1901, p.96).

Satul Fienari a fost mutat pe partea dreaptă a râului Cociovaștea în 1836, ca și cătunul Mavrodin, de domnitorul Alexandru Dimitrie Ghica, proprietarul lor, care a aliniat satul Căciulați dându-i forma actuală. Alexandru D. Ghica (1834-1842) primul domn „reglamentar” din Țara Românească, caimacam în perioada premergătoare Unirii Principatelor (1856-1858), era fiul marelui ban Dumitrache Ghica, care cumpărase de la clucerul Ianache Mavrodin la 3 noiembrie 1807 moșia Căciulați, el stăpânind și moșia Pașcani. Moștenind aceste moșii, Alexandru D. Ghica se hotărî a-și clădi aici un palat domnesc în care să-și petreacă timpul când ar dori să mai uite de povara domniei. Minunatul palat domnesc construit în stil neoclasic era înconjurat de o frumoasă grădină și un parc cu arbori seculari, pe malul râului Cociovaștea. Un drum pietruit, mărginit de tei, făcea legătura cu Palatul Ghica din București. Astăzi, Palatul Ghica se află în administrația Academiei Române. Lângă frumosul palat, domnitorul a ctitorit o impunătoare biserică, pentru vremea aceea, cu hramul Adormirea Maicii Domnului.

Prin legea de organizare administrativ-teritorială, promulgată de Al. I. Cuza, apare comuna Căciulați, cu satele Căciulați, Canela, Moara Săracă, Pașcani și Pârlita. În 1952, satul Pașcani a fost cuprins în cadrul comunei Moara Săracă, iar în 1963 comunele Moara Săracă și Căciulați au fost unificate. În 1968 cele două comune erau unificate de jure sub denumirea Moara Vlăsiei. S-a creat astfel comuna Moara Vlăsiei, care cuprindea satele Moara Vlăsiei și Căciulați și care era inclusă în județul Ilfov. În paginile istoriei evenimentelor din aceste ținuturi sunt prezenți și locuitorii satelor

noastre: refuzul de a plăti unele dări, fuga de pe moșie, haiducia, războaiele, unirea principatelor etc. Pentru alegerea deputatului în Divanul ad-hoc a fost delegat săteanul Gheorghe Oprea din Căciulați, care la 16 septembrie l-a votat pe Mircea Mălăeru, din satul Fundul Dancului. În 1859 Mircea Mălăeru a ridicat satele din jurul capitalei pentru a sprijini alegerea domnitorului Al. I. Cuza și înfăptuirea Unirii. Mulți țărani din comuna Moara Vlăsiei au participat activ la evenimentele care s-au desfășurat pe Dealul Mitropoliei în cele trei zile istorice care au decis Unirea.

La Căciulați s-a pus la cale detronarea lui Al. I. Cuza

Înlăturarea lui Cuza s-a realizat în urma acțiunilor „monstruasei coaliții” - alianța eterogenă a conservatorilor și liberalilor radicali. I. Popescu Băjenaru scria următoarele: „În iarna anului 1865/1866, fruntașii monstruasei coaliții adunați în Palatul Ghiculeștilor din satul Căciulați puseseră la cale detronarea lui Al. I. Cuza”. Aflând despre uneltirile vrășmașilor săi, domnitorul porni în fruntea unor trupe de infanterie și artilerie, luând cu sine și două tunuri, ca să prindă și să nimicească pe răzvrătiți chiar în cuibul lor. „Treaba-i fu zadarnică. Uneltitorii împotriva domniei prinzând de veste despre apropierea domnitorului se risipiră mai înainte de a fi

împresurați...” (I. Popescu-Băjenaru – „Povestea Neamului Românesc din vremurile cele mai îndepărtate până în zilele noastre” - Editura Cartea Românească, 1925, p.217).

Ostașii din satele comunei, mobilizați pentru Războiul de Independență din anul 1877, au luat parte la luptele de la Grivița, Rahova, Plevna, Smârdan, Vidin, stropind cu sângele lor câmpurile de luptă din Balcani. Dintre participanții la război, 13 ostași nu și-au văzut niciodată casele și familiile, căzând pentru patrie. În semn de prețuire pentru jertfa lor, locuitorii comunei Moara Vlăsiei le-au înălțat un monument.

În timpul luptelor din Primul Război Mondial pentru apărarea patriei împotriva atacatorilor germani și austro-ungari, locuitorii comunei și-au adus contribuția la obținerea victoriei prin donații materiale și jertfe omenești. În amintirea jertfei lor, în satul Moara Vlăsiei s-a realizat, prin subscripție publică în anul 1925, un monument, de către sculptorul I. Iordănescu. Pe monument sunt înscrise numele celor 44 de eroi căzuți pe câmpurile de luptă. În satul Căciulați s-a înălțat, de asemenea, un monument în formă de troiță, dedicat eroilor din sat căzuți în Războiul pentru reîntregirea neamului. Monumentul aflat în curtea bisericii a fost realizat de săteni. Pe el există inscripția: „În amintirea eroilor din Campania 1916-1918 pe teritoriul comunei Căciulați”. Pe monument sunt înscrise numele celor 33 de ostași eroi căzuți pentru apărarea gliei strămoșești. Acesta a fost tributul de sânge plătit de locuitorii comunei Moara Vlăsiei pentru realizarea idealului național - ROMÂNIA MARE. Jertfa lor, nu a fost în zadar! ■

✉ **Prof. Ștefan UȚOI**, Școala Gimnazială nr. 3 „Alexandru Dimitrie Ghica”, Căciulați, Moara Vlăsiei

Consiliul Județean Ilfov a aprobat, la 6 martie, deplasarea unei delegații în raionul Ialoveni din Republica Moldova, în vederea participării la reuniuni și întâlniri în cadrul inițiativelor regionale de cooperare interculturală, reuniuni de cooperare trans-frontalieră cu scopul cooperării dintre cele două regiuni. Deplasarea se va face în perioada 24-29 martie 2018. Printre altele, delegația ilfoveană va participa, la 27 martie, la festivitatea cu genericul „100 de ani de la Marea Unire”.

După cum se știe, prin Hotărârea Consiliului Județean nr.19/2017 a fost aprobat Acordul de cooperare între Județul Ilfov și Raionul Ialoveni, document semnat la 30 aprilie anul trecut. În urma solicitării Consiliului Raional Ialoveni, din 18 septembrie 2017, a hotărârii privind aprobarea Acordului de cooperare între Județul Ilfov și Raionul Ialoveni, precum și a hotărârii privind aprobarea finanțării proiectului „Dotarea învățământului preșcolar și universitar cu resurse și tehnologii interactive digitale”, propus de partenerii de peste Prut, o delegație a CJ Ilfov s-a deplasat în Republica Moldova în perioada

Consiliul Județean ILFOV TRECE, DIN NOU, PRUTUL

5-9 octombrie anul trecut, amintește Timpromanesc.ro. Reprezentanții raionului Ialoveni din Republica Moldova au vizitat Ilfovul la începutul lunii iunie anul trecut. Potrivit Biroului de Presă al CJ Ilfov, convorbirile oficiale au avut loc la Primăria orașului Măgurele, după care oaspeții au vizitat Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară. Delegațiile au făcut schimb de bune practici, iar primarii au convenit să facă demersurile necesare pentru înfrățirea localităților. Membrii celor două regiuni au vorbit și despre posibile acorduri de finanțare pentru

materializarea unor proiecte. De asemenea, în luna august, conducerea CJ Ilfov a fost gazda unei delegații oficiale condusă de Anatolie Dimitriu, președintele raionului Ialoveni, prilej cu care au fost discutate teme privind dezvoltarea relației de cooperare între cele două regiuni, cu accent pe educație. În cadrul întâlnirii a fost semnat Acordul de finanțare pentru proiectul „Dotarea învățământului preșcolar și universitar cu resurse și tehnologii interactive digitale”. Marian Petracea, președintele CJ Ilfov: „În urma semnării acestui acord, îmi doresc ca toți elevii din raionul Ialoveni să beneficieze de softurile educaționale care vor avea Programă Școlară din România, precum și de echipamente IT”. La 99 de ani de la Marea Unire, la Mogoșoaia au fost semnate 22 de acte de înfrățire între localități din Județul Ilfov și din Raionul Ialoveni, Republica Moldova. La ceremonie au participat toți primarii localităților care s-au înfrățit, președintele Consiliului Județean Ilfov, Marian Petracea, președintele Raionului Ialoveni, Anatolie Dimitriu, și reprezentanți la vârf ai celor două instituții. - Timpromanesc.ro

ACORD DE COOPERARE JUDEȚUL ILFOV - RAIONUL IALOVENI

Județul Ilfov	Raionul Ialoveni
Pantelimon	Sat Văsieni
Mogoșoaia	Comuna Mileștii Mici
Cernica	Sat Suruceni
Măgurele	Comuna Răzeni
Moara Vlăsiei	Sat Puhoi
Dobroești	Sat Horăști
Bragadiru	Comuna Zâmbreni
Dascălu	Sat Ulmu
Snagov	Sat Dănceni
Corbeanca	Sat Molești
Bufta	Oraș Ialoveni
Afumați	Sat Bardar
Dărăști – Ilfov	Sat Nimoreni
Vidra	Sat Malcoci
Jilava	Sat Văratice
Domnești	Comuna Ruseștii Noi
Chitila	Comuna Costești
Ciorogârla	Sat Tîpaia
Climceni	Sat Sociteni
Periș	Sat Pojăreni
Nuci	Comuna Gangura
1 Decembrie	Cigîrleni

La „PROMENADĂ” cu operele sculptorului Virgil Scripcariu, pe aleile Palatului Mogoșoaia

✍ George V. GRIGORE

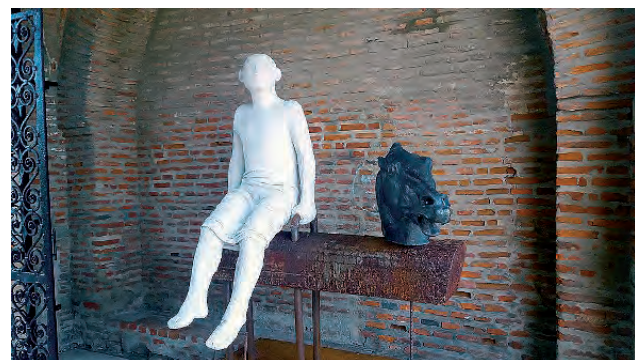
Într-o însoțită zi de început de an am ajuns la Mogoșoaia și am vizitat celebrul Palat Brâncovenesc. Pe aleile adumbrite ale acestuia m-a însoțit o suită de personaje „statuare” prin consistența lor și „complexe” prin simbolistica pe care o emană. Aflu că, începând cu 17 decembrie 2017, Primăria Capitalei, prin Centrul Cultural „Palatele Brâncovenești de la Porțile Bucureștiului” a invitat doritorii în curtea de onoare a Palatului Mogoșoaia, la vernisajul expoziției de sculptură itinerantă „PROMENADĂ”, care celebrează viața și maternitatea semnată de Virgil Scripcariu. Sculptorul revine, după cinci ani în curtea Brâncovenilor de la Mogoșoaia, cu variante ale temei „Supermam” și „Primul pas”, turnate în bronz, dar și cu teme inedite, ultima dintre acestea prezentată chiar în gips (Don Quijote), deși locul de expunere ales este „plein air”-ul (fragilitatea visului?). La intrare se află și lucrarea „Omagiu aviatorului Tudor Greceanu”, chip uman al Zburătorului, aspirând spre visul

icarian, dependent de solida elice a avionului, dar și de fragila aripă de șită a Meșterului Manole. Aflu că aceste lucrări sunt „călătoare” și că la anul vor poposi în alte spații culturale din țară.

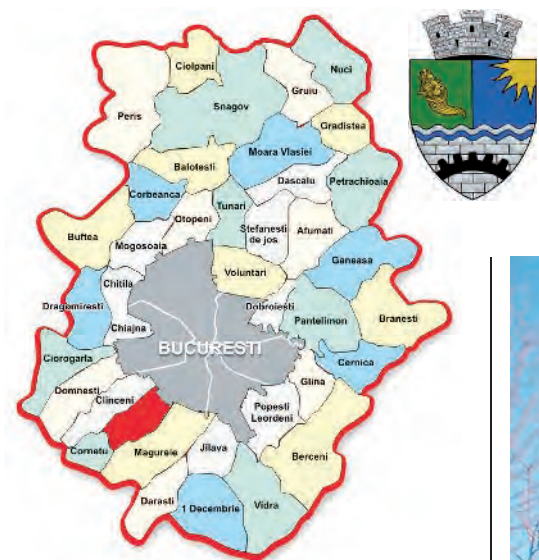
Lucrările în bronz sunt variante ale temelor Supermam și Primul pas abordate în ultimii ani, la care se adaugă și o lucrare nefinisată, intitulată Don Quijote. Artistul s-a folosit de acest prilej pentru a-și omagia maestrul, sculptorul Vasile Gorduz: „Lucrările acestea arată așa pentru că l-am avut profesor pe Gorduz. Poate că ideile mi-ar fi venit oricum, dar, fără acesta, nu ar fi arătat așa”.

Expoziția rămâne o vreme în curtea palatului de la Mogoșoaia, apoi se va muta la Iași.

Virgil Scripcariu: „Mie îmi plac lucrările mici și cred că nu este nevoie să facem monumente mari. Am verificat aceasta, chiar am fost surprins să văd cum în anumite piațete monumente mici umpleau locul respectiv. Personal, rezonoz mult mai bine cu lucruri gingașe. Sper că mesajele sunt destul de

clare, sunt de fapt din viața mea reală. Mare parte din ele sunt concluzii pe care le-am trăit alături de familia mea”. Mai trec o dată printre lucrările artistului și, aflat lângă „Miracol”, vântul pacă îmi șoptește să le salut, așa, de parcă sunt statui vii. Privesc mirat în jur și nu trece nimeni în acel moment prin Curtea de Onoare a Palatului Mogoșoaia. Mă înclin încet și tăcut în fața lui „Supermam” și a „Maternității”, salut „Primul pas” și îi trimit un „Aho” de departe lui Don Quijote... Apoi, văzduhul parcă vibrează imperceptibil... Să fie statuia aviatorului cauza? Sau... ■

BRAGADIRU

o bere, un brand, un oraș

Din punct de vedere geografic, orașul Bragadiru se află în partea de vest a județului Ilfov, la 8 km de București, fiind situat pe drumul național DN 6 București - Alexandria. Bragadiru este o localitate cu o puternică dezvoltare social-economică. Aceasta se individualizează față de celelalte localități prin apropierea de Capitală, existența unor exploatare importante de țigări și prezența unor unități economice de tradiție. Bragadiru are, oficial, o populație de 15.329 de locuitori (neoficial aproape 50.000) și se află în continuă creștere, fiind al cincilea centru urban al județului Ilfov din punct de vedere demografic.

12 decembrie 1830, este data primei atestări documentare a actualului nume. Documentul în care se amintește de moșia Bragadiru este o jalbă adresată de Constantin Glogoveanu către judecătorul Divan al Principatului Valachiei. Numele de Bragadiru se întâlnește pentru prima dată, ca nume de persoană într-un document din 26 mai 1825, referitor la răscumpărarea venitului muniților moșnenilor Dragosloveni din județul Muscel de către Ion și Nițu, feciorii Bragadirului. Pe teritoriul actualului oraș Bragadiru și al comunei vecine Cornetu, înainte de 1593 exista o singură moșie care aparținea moșnenilor Măicănești. Știrile despre moșia Măicănești sunt atestate în documentele publicate în cartea de hotărnicie a moșiei Cornetu - Bragadiru, supranumit Cornetu Glogoveanu din județul Ilfov, plasa Sabaru, proprietatea lui Marinescu Bragadiru, făcută în 1900 de inginerul hotarnic Ștefan Georgeta. În 1893, Dumitru Marinescu este proprietar al moșiei Bragadiru și al moșiei Cornetu - Bragadiru. Prin Decretul Domnesc nr. 394 din 31 martie 1864 s-a instituit comuna ca unitate administrativă, alcătuită din mai multe sate. Astfel comuna Bragadiru - Bulgaru este alcătuită din satele Bragadiru, Bulgaru și Cornetu - Glogoveanu. Localitatea Bragadiru și-a pus amprenta și asupra marelui om de afaceri Dumitru Marinescu Bragadiru (n. 1842 - d. 1915) care a fost la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul veacului al XX-lea cel mai mare producător de bere din România. Ucenicind în cofetăria și racheria negustorului Iancu Ștefănescu, în 1866, acesta, întrezărind în el pe viitorul om de afaceri, îi lasă negoțul său drept moștenire. Acesta, în anii următori, a luat în arendă mai multe fabrici de spirt.

În 1877 vinde soldaților rachiu și spitalelor spirt pentru răniți. Cu capitalul astfel strâns, Dumitru Marinescu înființează prima fabrică de alcool rafinat în comuna Bragadiru. La 1 decembrie 1879 își adaugă la nume „Bragadiru“, după cel al proprietății din plasa Sabaru, districtul Ilfov, și se face cunoscut sub numele de Dumitru Marinescu Bragadiru. A înființat fabrica sa de bere la 9 aprilie 1895 în București. În 1948, regimul comunist a naționalizat tot, iar fabrica de bere a redenumit-o „Fabrica de Bere Rahova“. Imobilul „Colosseum“ al omului de afaceri a fost redenumit „Casa de Cultură Lenin“. În 2003, descendenții au revendicat imobilul Colosseum și l-au redobândit.

Până în 1950, localitatea Bragadiru a aparținut județului Ilfov, apoi până în 1968 a fost trecută la municipiul București, fiind subordonată direct raionului Tudor Vladimirescu, astăzi Sectorul 5 al Capitalei. Din 1968 până în 1981 a fost subordonată municipiului București, iar din 1981 a fost trecută la Sectorul Agricol Ilfov. Datorită puternicei dezvoltări și în urma referendumului organizat în anul 2003, localitatea Bragadiru a fost numită oraș la 2 ianuarie 2006.

Poftiți de citiți: Bragadiru are o bibliotecă cu peste 4.000 de volume!

Cinci obiective din oraș sunt incluse în Lista monumentelor istorice din județ. Patru dintre ele sunt situri arheologice - cel de „La Moară“, de la „Stația de Epurare“, altul pe malul stâng al Ciorogârlei lângă cărămidărie și altul tot pe malul stâng al Ciorogârlei, la un km aval de șoseaua națională - cuprinzând vestigii din epoca neolitică, a bronzului, geto-dacică, de formare a poporului român și din feudalism. Al cincilea este monumentul care folosește elemente din crucea comemorativă ridicată în memoria victimelor Primului Război Mondial, clasificat ca monument de for public.

Biserici aflate pe raza localității sunt două. Prima este Parohia Bisericii cu hramul

George V. GRIGORE

„Sfântul Apostol Andrei“, aflată pe strada Speranței nr. 52-54. Acesta este o parohie tânără, înființată în 2008, când au început lucrările de construire a bisericii din lemn cu hramul Sfântului Apostol Andrei. La 30 noiembrie 2008, biserica a fost sfințită. Tot atunci, în curtea bisericii a fost așezată și piatra de temelie a viitoarei biserici din zid care urmează a se construi. Cea de a doua este Biserica Sf. Dimitrie Izvoratorul de Mir, ctitorie a familiei lui Dumitru Marinescu Bragadiru, construită între anii 1897-1899 și sfințită în 1899, așa cum spune însăși pisană. Biserica dispune de o mică bibliotecă creștină, are un centru social-cultural care conține Muzeul Parohiei, unde sunt cărți și icoane încă din anu 1851, reconșionate, și un atelier de pictură.

Prima școală din localitate este construită de Marinescu Bragadiru în anul 1888 și purta denumirea de „Școala Mixtă“. Ca instituții de învățământ avem Școala Gimnazială, nr.1, Grădinița cu program prelungit (nr. 2) și Grădinița cu program normal (pe Str. Florilor nr. 41). Nu există informații privind existența unor tradiții specifice în zonă și nici informații privind existența unor meșteșugari locali. Pentru recreere există un stadion de fotbal bine întreținut. În parcul orașului este o scenă de spectacol acoperită pentru eventuale evenimente în aer liber. De asemenea, orașul dispune și de Casa de Cultură „Mihai Eminescu“, având o capacitate de 504 locuri. În cadrul acesteia există un grup de copii din localitate pasionați de muzică (canto; coordonator prof. Eugenia Pop). De asemenea, mai există un grup de elevi care fac balet, coordonat de prof. Olimpia Ghețea. Orașul Bragadiru are o bibliotecă cu peste 4.000 de volume. Privind spre viitor, orașul Bragadiru se dezvoltă vertiginos, ducând mai departe brandul creat de un mare om de afaceri, respectiv Dumitru Marinescu Bragadiru. A fost „o bere și un brand“, acum este un oraș modern. ■

„MAI MULT DECÂT O EXPOZIȚIE, O EXPERIENȚĂ FORMATOARE“

prof. Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Viața merge întotdeauna înainte, dar nu oricum și nu pentru oricine. Viitorul întoarce, din când în când, capul spre trecut, chiar dacă este uneori foarte greu să privești trecutul „sine ira et studio” - vorba înțeleptului antic, „fără ură și părtinire”.

Când este vorba despre o perioadă, un episod tragic din trecutul omenirii, este necesară o revenire la valorile fundamental umane, ca faptele istorice să nu rămână doar în paginile cărților de istorie ci să se constituie ca o experiență de nerepetat a umanității. Dar, nu este ușor... Nu le-a fost ușor nici profesorilor de arte plastice din județul Ilfov să caute inspirație pentru exprimarea în manieră artistică a viziunii lor despre un moment de cumpănă din istoria umanității - **HOLocaustul**. Ziua de 27 ianuarie este stabilită la nivel internațional pentru Comemorarea victimelor Holocaustului. Data a fost fixată prin Rezoluția Adunării Generale a Națiunilor Unite nr. 60/7 din 1 noiembrie 2005, adoptată în a 42-a ședință plenară, fiind data la care a avut loc eliberarea celui mai mare lagăr nazist de exterminare de la Auschwitz-Birkenau. *Holocaust-Shoah* acești termeni semnifică aceeași realitate cruntă: uciderea în masă de către regimul nazist și aliații acestuia a unor oameni nevinovați: evreii europeni, precum și populația romă, în timpul celui de al doilea război mondial.

A învăța din faptele trecutului, a nu-i uita greșelile, aceasta este lecția la care „Historia, magistra vitae” ne îndeamnă neîncetat!

La invitația Casei Corpului Didactic Ilfov, adresată de directorul Florin Petrescu, de a comemora, printr-o expoziție de picturi și desene, tragedia celor răpuși de ura nazistă și fascistă, au răspuns 12 profesori talentați din județul Ilfov, unii dintre ei membri ai Uniunii Artiștilor Plastici din România, care au făcut o dureroasă incursiune în acele timpuri.

Lucrări precum: „*Rădăcini însângerate*” (prof. Iuliana Arsene), „*Indestructibil*”, „...*despre numere*”, „*Teribil*” (prof. Anca Sârbu), „*Umbrele trecutului*”, „*Lagăr*”, „*Păsărea Phoenix*” (prof. Alexandru Coțe), „*Holocaust*”, „*Îngeri albi*” (prof. Eugenia Irimia), „*Ultima călătorie*”, „*Auschwitz*” (prof. Alexandru Ionescu), pun întrebări despre o realitate cruntă, oferă posibile explicații, interpretări transpuse pe hârtie în tehnici precum creion, grafică, ulei, aquarelă.

În portretele realizate de prof. Cristina Mary Molnar de la Școala Gimnazială nr. 1 Gruia a fost evocată personalitatea complexă a medicului, pedagogului care a fost Janusz Korczak, a cărui poveste de viață este cutermurătoare: deși se putea salva, a ales să rămână alături de copiii din orfelinatul pe care îl conducea, fiind omorât în lagărul nazist de la Treblinka (1942).

„*Să absorbi trecutul, să ți-l însușești și să primești sprijin pentru soluții în prezent și - chiar - să poți privi înainte*”

acesta a fost unul din dezideratele călăuzitoare ale pedagogului, director, vreme de 30 de ani, al copiilor Orfelinatului din Varșovia, pe care Janusz Korczak i-a însoțit până la moarte și dincolo de ea...

Materiale deosebit de documentate: colaje, postere, precum și macheta unui lagărului de concentrare, au fost realizate în cadrul unui proiect coordonat de dnele prof. de istorie, cultură civică Stana Martac și prof. de arte plastice Rădulescu Ana Cristina, de la Școala Gimnazială Nr. 1 Berceni și Liceul Teoretic „Al. Rosetti” Vidra.

Pline de simboluri relevante au fost și lucrările dnei prof. Cristina Șolalea de la Școala Gimnazială Nr. 1 Pantelimon, prof. Mihaela Mocanu, de la Școala Gimnazială Nr. 1 Bragadiru precum și cele ale prof. Roxana Popescu de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni. De asemenea, au reținut atenția privitorilor desenele inspirate și inspiraționale ale prof. Mihnea Badea de la Școala Nr. 1 și 2 Buftea. Laura Flore, profesor la Palatul Copiilor Buftea, a realizat lucrări în mai multe tehnici; creion, ulei, cretă, cărbune, impresionând prin mesajul transmis: „*Your own fault is that you were born*”.

Centrul Cultural „Ion Manu”, prin directorul Marian Ghenea, a găzduit toate aceste lucrări timp de o săptămână.

La vernisajul care a avut loc la 2 februarie 2018, au participat invitați de seamă: Tania Berg Rafaeli, adjunctul misiunii diplomatice a Israelului în România, Alexandru Florian, directorul Institutului Național pentru Studierea Holocaustului „Elie Wiesel”, Elisabeth Ungureanu, coordonator programe la Institutului Național pentru Studierea Holocaustului „Elie Wiesel”, prof. Vasile Bogus, inspector școlar în cadrul ISJ Ilfov, cadre didactice și elevi din Ilfov.

„Holocaustul în mentalul colectiv”

Această expoziție nu a fost un eveniment singular pe care Casa Corpului Didactic Ilfov l-a dedicat Zilei Comemorării Victimelor Holocaustului. „*Holocaustul în mentalul colectiv*” a fost subiectul dezbaterii găzduite de Casa Corpului Didactic Ilfov în data de 23 ianuarie 2018, la solicitarea Liceului Teoretic „Traian Lalescu” Brănești. Pe baza parteneriatului încheiat, la Casa Corpului Didactic Ilfov s-a desfășurat o întâlnire a membrilor Cercului de Istorie Recentă a României, elevi ai claselor a XI-a, coordonați de prof. Ionica Drăghici, cu cercet. dr. Anca Bărbulescu de la Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel” și cu Cristian Chiscop de la Fundația „Friedrich Ebert”. București. Celor prezenți li s-a prezentat colecția de cărți, materiale pe tema Holocaustului din biblioteca Casei Corpului Didactic Ilfov, cărora li s-au alăturat cele mai recente apariții editoriale oferite de Anca Bărbulescu - *Ghidul de coduri, simboluri și însemne ale extremei drepte în România*, precum și cartea semnată Aurel Beriș, *Holocaust sub guvernul Antonescu*. Cele peste 70 de cărți existente în bibliotecă au fost aduse de prof. dr. Florin Petrescu, grație stadiilor de cercetare în acest domeniu, la care a participat în decurs de mai mulți ani.

Însuși autor de manual școlar pentru cursul opțional, adresat elevilor din clasa a XI-a, intitulat „*Istoria evreilor. Holocaustul*”, Florin Petrescu, directorul CCD Ilfov, a adresat încă o dată mulțumiri tuturor instituțiilor furnizoare de cărți, lucrări, dvd-uri, periodice donate bibliotecii CCD Ilfov: Institutul „Elie Wiesel” și International School for Holocaust Studies Yad Vashem din Ierusalim.

Este bine de știut că toți cei interesați să beneficieze de resursele documentare și de consultanța de specialitate oferită pentru tematica aceasta atât de complexă a Holocaustului pot să apeleze la CCD Ilfov, Departamentul bibliotecă, de luni până vineri, cu o programare prealabilă. Cărțile, aflate într-un singur exemplar, revistele, periodicele, precum și dvd-urile pot fi consultate doar la sala de lectură, o sală spațioasă, în care se pot organiza și mese rotunde, dezbateri colective (10-15 participanți) și se pot viziona filme, dvd-uri. De asemenea, se pot solicita, pe bază unui protocol de colaborare, realizarea de expoziții itinerante, așa încât materialele din dotarea CCD Ilfov să fie temporar expuse în alte biblioteci, pentru a putea fi studiate. ■

AVEM NEVOIE DE EROI!

„Nu primim înțelepciunea; trebuie s-o descoperim noi înșine după o călătorie pe care nimeni nu o poate face pentru noi sau de care ne poate cruța”.
(Proust)

Lumea noastră umană nu ar putea exista fără eroi, fără acești semizeii care să pună umărul la dezvoltarea civilizației, la avântul artelor și culturii. Dintotdeauna omul a avut nevoie de modele în care să își „toarne” e-ul încă crud al adolescenței sale poetice. Pe câmpul de luptă, în agorele universitare, în ateliere de creație artistică, ucenicul, musul, discipolul, învățăcelul, elev sau student, dintotdeauna „a cerut” societății cu care se află în comuniune prin propria sa naștere, identitate și model. Această dorință a apărut ca ceva imperios, ceva fără de care omenirea nu va ști încotro să își călăuzească pașii, nu se va regăsi pe sine și nu-și va îndeplini misia sa. Dacă în luptă eroii erau conducătorii ce se avântau în crâncena încețare fără teamă, alături de trupele devotate lor, în școală modele erau profesorii și îndrumătorii, scriitorii și cercetătorii - inventatori, iar în religie existau zeii sau persoanele cu har - sfinții. Pentru cei aflați încă în ziurelul de ziuă pământean - adică pentru copii - poveștile au adus farmec și frumusețe, ele au fost „desenele animate” ale preistoriei și istoriei noastre. Imediat ce a fost „coborât” în această lume, copilul mai are încă nevoie de „stele”. El le regăsește cu bucurie în acest melanj între realitate și irealitate ce constituie lumea inefabilului, a „Tărâmului de mult promis”.

Această **nevoie de eroi** conduce la „construirea” lumii ideale, a fantasticului, a antagonicului dintre bine și rău, frumos și urât, întuneric și lumină. Omenirea a simțit dintotdeauna nevoia de a-și proiecta năzuințele, visurile, speranțele, în tipuri umane perfecte, care, cel puțin în plan ideal să-i poată exprima aspirațiile, compensând nu de puține ori neputința reală, efectivă, de a o face. Întreaga mitologie antică proiecta aceste nevoi într-o lume care se contura în depărtare, încât era greu de atins, deși viața zeilor nu se deosebea mult de ce a oamenilor, tocmai pentru că mintea nu era capabilă să-și reprezinte interesul sau ceea ce ar fi total străin de experiența umană. Copilăria omenirii se reface în viața fiecăruia dintre noi, astfel încât vârsta formării noastre ca oameni se dovedește a fi populată de o întreagă suită de eroi care exprimă la modul ideal dorințele de viitor ale copiilor, fie le compensează pe cele neatinsse. Capacitatea de reprezentare este solicitată mai mult ca oricând, pentru că nevoia de eroi - de la Icar și Prometeu, la Faust și Făt-Frumos - a generat treptat imagini din ce în ce mai apropiate de

George V. GRIGORE

posibilitățile oamenilor, astfel încât îndrăzneala și sacrificiul, nemurirea și lupta pentru libertate și-au găsit numeroși exponenți nu numai mitologici, dar și artistici, circulând în spațiul imens al culturii universale, de-a lungul tuturor timpurilor. Acești eroi vor deveni modele, vor fi invidiați, admirați și transformați după viziunea și dorința de realizare a fiecăruia. Îi avem pe Nadia Comăneci, Gică Hagi, Florin Piersic, Mihai Eminescu... Și astfel fiecare domeniu și-a creat modele sale, ca o matrice inițială și inițiativă a acelui sector de viață.

Marele Secol

Chiar când știința își lua avânt și burghezia se ridica la putere pe continentul european, iar supranaturalul era alungat și negat, neoromanticii aveau să readucă echilibrul forțelor dintre cele două lumi. Fie ei germani, englezi, ruși, austrieci sau francezi, aceștia s-au aflat într-o reacție permanentă cu societatea din timpul lor. Toți se ridică împotriva confortului intelectual și material, a naturalismului în literatură, a realismului fotografic în pictură, a pozitivismului și a scientismului în filozofie. Toți afirmă întâietatea imaginației, sensibilitatea, senzualitatea și dau curs liber misticismului heterodox, sentimentului naturii, melancoliei, voluptății spaimei, metamorfozelor visului. Romantismul transcendent nu se oprește în anul 1850, la moartea lui Balzac, nici în 1885, la moartea lui Victor Hugo. El continuă să existe într-o arhitectură fantastică, să aducă o a doua Renaștere care a îmbrăcat formele cele mai variate: ocultismul lui Eliphas Levi și Papus, teozofia Helenei Blavatsky și a lui Annie Besant, spiritismul lui Allan Kardec și Leon Denis, ezoterismul lui Edouard Schure, antropozofia lui Rudolf Steiner, noua gnoză a lui Doinel și Fabre des Essart, atlantismul lui Paul Le Cour, metafizica lui Flammariion și Richet, taumaturgia creștină a lui Philippe din Lyon, care a fost prezisă de preotul din Ars și a cărei influență la curtea Rusiei precedă și chiar o egalează pe cea a lui Rasputin. Toate aceste idei, toate aceste doctrine, s-au încarnat în personalități originale, puternice, adeseori pitorești,

cercetători îndrăzneți care au dus la bun sfârșit experiențe uimitoare, reînviind marele secol (1850-1950) al mediumnității și ezoterismului creștin.

Fără folclor nu se poate!

Dar, totuși, „tipurile cele mai veridice și mai puternice de eroi, perfecte din punct de vedere al realizării artistice - spune Alexei Maximovici - le găsim în folclor, creația orală a poporului”. Basmul se dovedește o creație literară,

oglundind viața în fabulos. Limba folosită este relevantă, având un pronunțat caracter oral dat de folosirea expresiilor populare, proverbe, expresii locuționale, interjecții cu valoare onomatopeică. Se folosesc ca moduri de expunere narațiunea, dialogul, descrierea, monologul interior și exterior, iar semnele de punctuație au valori expresive superioare. După ce au „călătorit” doar din minte în minte și de la om la om pe cale orală, basmele au fost cuprinse în rama paginii de carte, începând cu „Iliada” și „Odiseea”, „Legendele Regelui Arthur și ale Cavalerilor Mesei Rotunde”, piesele de teatru antic care au ca suport simboluri cosmice, iar apoi piesele marelui Will. Unele au rămas ca basme, altele au devenit legende, epopei, balade, cronici, urice, opuri, volume, papirusuri răsucite, fresce și metope, sau tăblițe de lut-tină înmatrișate-ștanțate și trecute prin foc ca și materia terriană ce astfel se reînoiește și se metamorfozează alchimic și apocaliptic. Prima culegere cunoscută de basme a fost publicată de frații germani Arthur și Albert Schatt, în 1845, în traducere germană (la Stuttgart și Tübingen). Primul culegător de basme de la noi, din România, care a și publicat povestea „Om de piatră” în „Țăranul Român” este Nicolae Filimon, urmat de Petre Ispirescu, I.C. Fundescu, Teodor M. Arseni, N. D. Popescu, I. Creangă,

I. Slavici etc. Se întreabă Omul? Dacă da, se crede creator, deși tot ce gândește între concret și real nu-i aparține, îi este

Făt-Frumos domină universul solar-luminos

Lupta dintre cele două universuri - unul al luminii, iar celălalt al întunericului - se află dintotdeauna într-un raport antagonic, ireconciliabil. Făt-Frumos domină universul solar-luminos, declarându-se prinț al dreptății, curajos și viteaz, cu păr de aur, soarele pe piept, luna pe spate, iar cei doi luceferi pe umeri. Poartă nume precum Pepelea (în basmul dramatizat „Sânziana și Pepelea” a lui Vasile Alecsandri), Voinicul (basmul „Vrăjitoarele” în 5 tablouri, de Dimitrie Stelaru), Mărgărint („Palatul fermecat” de Nicolae Ionescu-Darbu), Tudomir („Rodia de Aur” de Adrian Maniu și Al. O. Teodoreanu), Dafin („Dafin Făt-Frumos și Frumoasa Ileana” de Mircea Demetriade), Crăișorul („Ileana Cosânzeana” de Elena dr. Acin Fabian), Andrei („Ana Cosânzeana” de Fabian Sânjoanu), Zefir („Trandafirii roșii” de Zaharia Bârsan), Cheleş („Cheleş împărat” de Constantin Berariu) sau Făt Frumos, iar virtuțile sale nu țin de rang, ci de calitățile sale morale. Opusul său este Zmeul-Balaur, erou Luciferic cu porniri distructive și malefice, care poate apărea și ca un demon solitar, dornic de iubire. În piesa lui Radu Boureanu „Satul fără dragoste”, Zmeul are un supranume reprezentativ, el fiind „Zmeul plăpând” și este subjugat de dragostea pentru frumoasa păzitoare a mănăstirii Calu-Gastru. Când Zmeul este umanizat și se renunță la atributele sale cunoscute, acesta dobândește omenie și putere de a iubi. În folclorul nostru există această tendință de a nu crea din personajele negative o „sperietoare”, ci a le acorda circumstanțe atenuante pentru situația în care se află acum. Să nu uităm că Gheonoaia și Scorpia nu au fost rele de la început (conform basmului cules de Petre Ispirescu), ci au fost blestemate de părinții lor din diverse motive. Dacă privim în istoria cunoscută a popoarelor vom putea vedea că eroii care abordează călătoria sunt specifici, într-un fel, fiecărei epoci în parte. Nu există o epocă fără un erou care a îndrăznit să iasă din tiparele obișnuinței și a căutat să se autodepășească, să iasă din rotitorul destin al timpului și spațiului cunoscut. Așa și tinerii din ziua de astăzi: pot plonja în universurile sau multiversurile care se deschid în lumea materială sau virtuală și pot călători în căutarea împlinirii existenței lor. Totul este să îți dorești acest lucru și să faci pasul de început pe cărarea care te îndeamnă, care te cheamă. ■

Pe urme de dor și de legendă. LA PUTEREA 100!

Centenarul Marii Uniri adună energii care altfel nu și-ar găsi, poate, cea mai bună materializare. Casa Corpului Didactic Ilfov nu poate sta deoparte de efervescența momentului, ci, dimpotrivă, se înscrie cu evenimente importante, în calendarul cultural al momentului.

Un prim eveniment la care CCD Ilfov va participa va fi proiectul inițiat de Societatea de Științe Istorice din România și intitulat „Familia mea în vremea Marelui Război și a Marii Uniri 1914-1918”. Proiectul constă în derularea unor activități dedicate recuperării istoriei locale a perioadei 1914-1918, în contextul participării fiecărei comunități în Primul Război Mondial și, mai apoi, în implicarea în realizarea Marii Uniri.

În acest sens, cadrele didactice și elevii vor fi angajați în cercetarea istoriei locale, a istoriei familiei lor, vor colecționa și digitaliza obiecte, documente, fotografii de epocă, vor imortaliza monumentele locale dedicate Primului Război Mondial și Marii Uniri. De asemenea, elevii vor studia istoria Marelui Război și a Marii Uniri și vor participa și la concursuri dedicate acestei activități. Toate această consistentă muncă va fi monitorizată și jurizată la nivel județean și național. Patriotismul reprezintă o valoare morală ce cuprinde nu doar iubirea, ci și cunoașterea patriei. Să fii un bun patriot înseamnă, înainte de toate, să cunoști istoria, geografia și cultura poporului tău! ■

VIZITĂ LA CERNĂUȚI

La 100 de ani de la Marea Unire, CCD Ilfov mai răspunde prezent la o invitație de excepție. Este vorba de ACDERU - Asociația Cadrelor Didactice de Etnie Română din Ucraina. Asociația este activă în zonele unde populația de origine română reprezintă majoritatea populației, în regiunile Cernăuți și Transcarpatia (Maramureșul istoric).

Lansată la 1 decembrie 2015, ACDERU și-a pus drept scop să susțină și să încurajeze școlile de cultură generală cu limba română de predare din Ucraina și să promoveze valorile noastre naționale în cadrul unor manifestări culturale, conferințe, simpozioane, întruniri metodice, itinerarii spirituale. Dragi colegi, dascăli ilfoveni, însoțiți-ne pe urme și itinerarii pline de istorie și mărturii strămoșești! Vă invităm să ne urmați în perioada 28 aprilie - 1 mai 2018 pe următorul traseu al memoriei românești - Ținutul Herța, Mănăstirea Bănceni, cetățile Hotin și Camenița și orașul Cernăuți. Vizita va fi completată cu un atelier de lucru cu o durată de 6 ore, ocazie cu care vor fi dezbătute metode actuale, eficiente de promovare, de punere în valoare și de conservare a patrimoniului și a valorilor naționale în condițiile Anului European al Patrimoniului și a Centenarului Marii Uniri de la 1918. Dacă v-am convins, dați-ne un semn și parcurgeți etapele de înscriere atât la primul eveniment - Proiectul Societății de Științe Istorice din România, cât și pentru activitatea de formare / vizita în regiunea Cernăuți la 1 aprilie 2018. Vă așteptăm cu drag! ■

În perioada februarie - iunie 2018, Casa Corpului Didactic Ilfov, în parteneriat cu Institutul Inetrcultural din Timișoara, derulează în județul Ilfov și în București Proiect CITIZEN, care propune o metodă activă de predare a culturii civice la clasa a VII-a.

Profesorii conștientizează din ce în ce mai mult că predarea eficientă a educației civice presupune adoptarea unor metode active care să dezvolte cunoștințele, atitudinile, dar și competențele sociale și intelectuale necesare unui cetățean într-o democrație. Există un consens al persoanelor cu experiență implicate în educație că această abordare care angajează elevii într-un proces de învățare activ, bazat pe gândire critică, este una dintre cele mai eficiente. Cercetări recente arată că aceste metode de predare, atunci când sunt folosite cu îndemănare, măresc interesul elevilor pentru temele respective și duc la învățarea unor conținuturi mai complexe, dezvoltarea competențelor cetățenești și interiorizarea valorilor democratice. Comparate cu metodele bazate pe lectură și memorare mecanică, metodele active dau rezultate superioare.

Educația civică are o poziție specifică din punct de vedere curricular. Procesul prin care se inițiază educația civică poate porni cu transmiterea de informații, dar lucrul acesta nu garantează formarea unor abilități civice. Pe de altă parte informarea și dezvoltarea unor abilități cognitive poate fi obținută în cadrul curriculumului formal, dezvoltarea atitudinală presupune raportarea la alte dimensiuni și aspecte ale curriculum-ului.

Curriculum-ul formal reprezintă dimensiunea explicită a curriculum-ului, adică cea planificată și premeditată care conține o serie de afirmații scrise despre obiective, conținuturi, competențe, evaluare, recomandări metodologice etc. În cazul curriculum-ului formal deciziile curriculare sunt luate fără a se putea evalua nevoile specifice ale școlilor particulare și ale elevilor reali, planul curricular ca document oficial trece cu vederea peste două aspecte importante, așa numitul curriculum ascuns și curriculum nul.

Curriculum-ul non-formal care poate fi definit ca totoalitatea experiențelor organizate de învățare

STRATEGII DIDACTICE ACTIVE PENTRU PREDAREA EDUCAȚIEI CIVICE

care se desfășură în afara cadrului formal al școlii. Nu înseamnă însă că aceste activități non-formale nu pot fi inițiate de școală. Important este ca ele să includă contacte reale cu persoane, organizații, instituții, grupuri sociale din comunitate. Poate principala deosebire dintre curriculumul formal și cel non-formal este faptul că primul pornește de la cunoștințe, teorii, descrieri ale realității fizice și sociale, în vreme ce al doilea pornește de la o experiență concretă de viață. Pornind de la această experiență se ajunge prin reflecție și generalizare spre cunoștințe și teorie.

Proiectul propune o metodă de educație civică pentru clasa a VII-a, bazată pe elaborarea unui portofoliu. Poate fi aplicată și într-o perspectivă interdisciplinară. Este bazată pe învățare prin cooperare și propune metode standardizate de evaluare. Învățarea se face pornind de la probleme reale ce afectează elevii și comunitatea și se focalizează pe participarea civică la nivel local și județean

Activitățile propuse presupun utilizarea unor metode active și au ca finalitate încurajarea **participării active** a elevilor și, implicit, a părinților lor și a membrilor comunității în general. Elevii dintr-o clasă lucrează împreună pentru a identifica și a analiza o **problemă a comunității**, pentru rezolvarea căreia vor propune o soluție și vor elabora un **PLAN DE ACȚIUNE**

una de politică publică. Este preferabilă identificarea unor probleme aflate în responsabilitatea unor autorități publice accesibile elevilor.

Colectarea de informații cu privire la acea problemă. Examinarea soluțiilor posibile. Selectarea unei soluții. Dezvoltarea unui plan de acțiune cu ajutorul informațiilor colectate prin interviuri și rapoarte, surse scrise, radio și televiziune, biblioteci, internet sau organizații și grupuri de interes din comunitate.

Elaborarea portofoliului. Grupul 1: realizează explicarea problemei: în ce constă problema și de ce e importantă, care sunt autoritățile cu responsabilități în domeniu, **Grupul 2:** evaluează politicile alternative, evidențiind avantajele și dezavantajele fiecăreia, **Grupul 3:** dezvoltă și argumentează politica publică aleasă de clasă ca soluție, arătând că nu contravine principiilor constituției și **Grupul 4:** dezvoltă un plan de acțiune care descrie modul în care pot fi influențate autoritățile responsabile să aplice soluția propusă de clasă.

Prezentarea portofoliului se face în cadrul unei **audieri publice**, organizată de elevii clasei, cu prezența unor adulți din comunitate, inclusiv reprezentanți ai autorităților. Prezentările făcute de fiecare dintre cele 4 grupuri. Prezentarea orală trebuie pregătită în așa fel încât să reflecte conținutul portofoliului și fie coerentă, clară și concisă.

Reflectarea asupra experienței de

care presupune implicarea anumitor reprezentanți ai autorităților și instituțiilor locale, precum și a societății civile. Procesul este structurat în 6 etape:

Identificarea problemelor comunității discutându-le cu ceilalți, intervievând membrii familiilor lor și alți adulți, citind ziarele și alte documente scrise sau ascultând știrile la radio și TV.

Selectarea unei probleme. Elevii prezintă și discută problemele pe care le-au identificat, apoi selectează una spre a fi studiată de către clasă. Este esențială verificarea faptului ca problema selectată să fie într-adevăr

învățare este ultima și cea mai importantă etapă a proiectului și ea se referă la conștientizarea exercitării drepturilor cetățenești, la responsabilitățile cetățenilor, la învățarea responsabilităților aleșilor și funcționarilor publici, la cunoașterea modului de organizare și a procedurilor de funcționare ale diferitelor autorități publice, la experimentarea principiilor și valorilor democratice, sau la dezvoltarea de deprinderi sociale și de comunicare intelectuale dar în special la dezvoltarea unor atitudini și trăsături de caracter.

Echipa Project Citizen

CCD Ilfov organizează, în perioada 28 aprilie - 1 mai 2018, excursia tradițională în regiunea Cernăuți, Ucraina

Obligatoriu pașaport valabil cel puțin încă 6 luni

Program

S 28 aprilie Plecare
Cazare Mănăstirea Bănceni (Herța)
D 29 aprilie Călătorie la cetățile Hotin și Camenița
Cazare Hotel, Cernăuți
L 30 aprilie Întâlnire cu colegii din Asociația Cadrelor Didactice de Etnie Română din Ucraina (ACDERU), tur al orașului Cernăuți
Cazare Hotel, Cernăuți
M 1 mai Întoarcere

taxa de participare - 550 lei

taxa include: transport autocar, cazare și masă (mic dejun și cină)

contact: ccdilfov@gmail.com, florpetrescu@gmail.com, tel 0723175707

